

KRONIKA ANDIRU I
VLK A PRINC
POSLEDNÍ Z LINIE



Kronika Andiru I

VLK A PRINC

Poslední z linie

Eiryn Ash

Mezi vysokými horami na severu, hlubokými řekami na jihu,
na pomezí tří království leží místo, které nepatří nikomu – a přesto všem.

Až stromy Gwirlonského hvozdu zašeptají jména dávno zapomenutá,

vrátí se ten, kdo nese znamení ztracené linie
a vysvobodí město ztracené v mlze zapomnění.

Cizinec s krví dávných, dítě ticha, stín paměti.

Poslední Strážce, ochránce plamene.

Nepřijde se zbraní v ruce, ale s láskou v srdci.

Ne s korunou, ale s vírou a odhodláním.

Jeho krev bude prolita, a přesto nezemře.

Jeho jméno bude zatraceno, přesto vytrvá.

Až se rozhoří modrý plamen Strážců hvozdu,

zbraně umlknou, mír zavládne.

A brány se otevřou těm, kdo věří a hledí k nebesům.

Díl I. – Vlk a princ



KAPITOLA 1. – DOHODA SMRTI

„Musí zemřít. Na hrad se už nesmí vrátit.“

Poslední paprsky zapadajícího slunce dopadaly nepříliš čistým oknem na starý těžký dubový stůl. Vysoký statný muž s havraními vlasy, staženými do silného ohonu, v naprostém klidu seděl u stolu a tiše pozoroval další tři muže naproti němu. Nebál se jich, neměl k tomu důvod. Byl možná jeden z mála, komu přítomnost samotného krále a dvou starších potomků nevyvolávala třes kolen, stažený žaludek, nadměrné pocení a pocit na zvracení.

Jeho tmavé oči si bedlivě prohlížely každý detail ponuré hradní síně. Žádný velký přepych, kromě dubového stolu, židlí a vysokých svícňů s planoucími svíčkami zde neviděl nic, čeho by se lidská duše prahnoucí a vzdychající po světle a slunci mohla chytit. Jen prázdné šedé kamenné stěny, ticho, šero, pronikavý vlezlý chlad a všepohlcující prázdnota, která se zažírala pod kůži a otupovala všechny smysly. Temné sídlo naprosto dokonale odráželo panovnickovo srdce. A hlavně život nasycený násilím.

Král Raon si ostatně nikdy na žádný luxus nepotrpěl. Byl to bojovník, bitvami zocelený válečník, který si mnohem více cenil svého meče, štítu a krvelačného vojska než nějakých hloupých nablýskaných hloupostí a cetek na stěnách. Proslul jako válečník, ale hlavně krutý násilník bez špetky citu, jemuž slova jako empatie a emoce nic neříkala.

Kruté výpady jeho vojsk do okolních zemí přidělavaly králům a vojvodům v posledních pár letech pořádně hluboké vrásky na čele. Raonova země však byla rozlehlá a velká, početné vojsko dobře placené z daní, kterými ždímal své poddané, a neshody okolních vládců nabraly takových rozměrů, že se nedokázali sjednotit a zastavit ho. Jejich rozbrojů dokázal Raon velice dobře využít ke svému prospěchu. Obyčejných lidí, kteří trpěli jeho krutovládou, se našlo nespočet a celé království se topilo v bídě a krvi. A dva starší synové jako by mu z oka vypadli. Nejstarší zdědil jeho nelítostnou povahu a z druhého v pořadí se vyklubal pořádný hrubián. Surovost si u nich podávala ruce s bezcitností. S posvěcením svého zvráceného otce tyranizovali bez mrknutí oka lid zubožené země a lidský život pro ně neměl vůbec žádnou cenu.

Jen třetí syn, jenž samozřejmě nemohl být k tomuto jednání přizván, se stal světlou výjimkou. A jak pravil král před malou chvílí, ten se zrovinka moc nevyvedl. Bodejť by ano, vždyť úcta a láska ke všemu živému, odmítnutí zabíjet a účastnit se otcových výpadů a nájezdů, stála nejmladšího Raonova potomka všechno. Stal se vyvržencem ve vlastním domě, černou ovčí, kterou ostatní pohrdali, protože měl odvahu postavit se svému otci na odpor. Stal se překážkou, kterou potřebovali odstranit. A pokud možno rychle, jak se právě Talan dozvěděl, a hlavně nenápadně, aby nikdo nepojal podezření, že si jeho smrt přáli a pečlivě plánovali.

Co se stane, když nejslabší ze synů zemře? Vůbec nic. Nestane se vůbec nic, tedy alespoň na tomto smrtí nasáklém místě. Tady lidé záhadně a náhle umírali už celá léta, ze dne na den zmizeli a nikdo se

je neodvážil hledat či pátrat po důvodech jejich skonu a zmizení. A tak to bude i s nejmladším princem. Život půjde dál a těm třem, kteří seděli naproti němu, se uleví. Bude to, jako když zašlápnu švába. Chtěli se ho zbavit, ale z nějakého, Talanovi ne zcela jasného důvodu, ho nedokázali zabít sami.

Talan, poslední z klanu Vlků, i zvaný též přezdívkou Vlk, pro svoji živelnou a nespoutanou povahu, vytrénovaný a statný lovec, se jich nebál. Zvěrstva, která páchali v této zemi, se mu samozřejmě nelíbila. Kdyby jeho otec před lety nesložil králi slib věrnosti, aby ochránil svoji rodinu a lid svého klanu, nesesedl by tu. Z hloubi duše se mu hnusilo vše, co ti tři prováděli. Sám byl bojovník, ale královy rozkazy nevykonával pro radost, pro zálibu v krvi a utrpení. Svazoval ho onen prokletý závazek, potřeboval se nějak uživit a také chtěl přežít. Jakkoliv ho zlá doba znechucovala a vyčerpávala, jistý pud sebezáchovy mu přece jen zůstal. Nedostal na vybranou, vážně ne. Nastaly zlé časy, co naplat.

Raon ho probodl svýma pichlavýma očima plnýma zloby a vzápětí před ním přistál měsíc, ve kterém zacinkaly zlaté mince.

„Tvoje odměna, přesněji první polovina tvojí odměny. Až svůj úkol splníš, dostaneš druhou polovinu,“ zavrčel znechuceně a díval se na lovce se stejným odporem jako on na něj. Měsíc byl pořádně naditý, panovník si zřejmě synovy smrti cenil víc než dost.

„Musí zmizet co nejdřív, rozuměl jsi mi?“

Jistě, jeho slovům Vlk dobře rozuměl a otázku mlčky odkýval. Ještě si potřeboval upřesnit, kde přesně k onomu *zmizení* má dojít. Kromě zprávy, že se má zbavit nejmladšího prince, ještě žádné jiné

pokyny nedostal. Ale zeptat se mohl, spíše ze zvědavosti a jen aby si upřesnil detaily.

„To mám jako udělat tady?“ pronesl klidným hlasem s lehkým nádechem ironie svoji otázku a upřeně se na Raona díval. Pěkně z očí do očí, aby měl muž sedící naproti němu hned jasno, že se ho nebojí. A že je mu vlastně jedno, kde ten šílený a ohavný čin bude muset provést. Ale pokud zde, na hradě, je král ještě šílenější, než si myslí.

Potemnělou síní se nesl jízlivý smích. Kdepak, král není hloupý. Dobře věděl, že příliš podezřelou smrt nejmladšího potomka by lidé nemuseli pobrat. I když ho považoval za pomíjenou a černou ovci rodiny, třeba by to mohl být i důvod ke vzpouře či, u všech bohů, dokonce k povstání. Ne, zabít ho přímo na hradě se rovnalo šílenství. Raonův obličej se stáhl do krutého šklebu, ve kterém Vlk neviděl ani špetku lidskosti.

„Zešlel jsi snad? Jistě, že tady ne. Musíš se ho zbavit někde mimo hrad, rozumíš! Udělej to pěkně po svém, do toho ti mluvit nebudeme. Jestli spadne z koně, uklouzne na skále, nebo umře při loupežném přepadení, je mi úplně jedno. Ale chci, aby zemřel,“ zavrčel a v mihotavém světle svíček vypadala jeho tvář posetá jizvami z boje ještě zlověstněji a šíleněji.

Talan dobře věděl, co bude následovat, až zpráva o princově nenadálém a překvapivém skonu dorazí na hrad. Zcela náhodná smrt se zabalí do nadýchaných formalit, možná chudáčkovi naoko vystrojí i laciný královský pohřeb a lidem se prostě něco nalže. Ostatně, nebylo by to poprvé a ani naposledy.

A panovník už měl podrobně a precizně promyšlený plán, jak mu práci co nejvíce usnadnit. „Zítřa odjíždí na kontrolu jižní hranice. Ty pojeděš s ním jako stráž. Kde a kdy se ho zbavíš je tvoje věc, ale sem už se nesmí vrátit, je ti to jasné?“

Hrubý hlas zněl síní a ti dva pálenkou nasáklí skřeti, sedící vedle něj, se začali smát. Jejich bratr? Ne, neznamenal pro ně nic. Vůbec nic, stal se zátěží, kterou potřebovali urychleně odstranit. Zbabělé jednání zbabělých lidí, ze kterého se zvedal žaludek.

„Setkáte se zítra u jižního cípu lesa, tady za hradem, hned za úsvitu,“ pokračoval stručně a Talanovi neušel radostný záblesk v jeho očích. Pocítil jisté znechucení. Právě posílá svého syna na smrt. Opravdu je mu to tak jedno? Stejným tónem by si poručil od služby večeri.

Víc už vědět nepotřeboval. Kývl hlavou, vzal měšec s penězi, strčil si ho do kapsy svého hnědého kabátce a zvedl se k odchodu. Nechtěl v tomhle hnízdě zmijí setrvávat déle, než musel. Jenže král ještě neskončil, na svém prohnilem srdci měl ještě něco důležitého. Takovou maličkost, která mohla statnému lovcí výrazně zkomplikovat budoucnost.

„Stůj, na něco jsem zapomněl,“ zaslechl hrubý hlas ve chvíli, když už sahal na kliku u dveří. Nechoťně se otočil a naposledy se podíval na muže, který pokládal smrt za svoji nejlepší přítelkyni.

„Jestli svůj úkol splníš, jsi oproštěn od slibu, který mi kdysi dal tvůj otec, a budeš volný tak, jak jsi chtěl. Ale jestli selžeš a pokusíš se zmizet, najdeme si tě a draze za to zaplatíš. Měj moje slova na paměti, lovče!“

Tohle mu snad ani říkat nemusel. Špatně splněný úkol se rovná tvrdému trestu, což dobře věděl. A Raon dokázal být neskutečně krutý k těm, kteří nesplnili příkaz. Znovu beze slova přikývl, aby viděl, že jeho slovům rozumí a urychleně odešel. Smích krutého panovníka a dvou barbarských synů slyšel i přes masivní dubové dveře. Až z toho šel mráz po zádech.

Procházel chladnou tmavou chodbou, matně ozářenou světlem hořících svící, a přemýšlel o svém úkolu. Jasném a vlastně velice jednoduchém úkolu.

Jednoho kluka se snad dokáže zbavit, nebo ne?

KAPITOLA 2. – KRÁL OKAMŽIKU

Tak jednoduchý až banální úkol, jakým bylo zbavit se jednoho kluka, nemohl Talanovi vzít klid na duši ani narušit spánek. Netušil, že dneškem se jeho život od základů změní.

A ten den začal jako každý jiný. Vstal brzy, ještě před svítáním, něco málo pojedl, sbalil si pár potřebných věcí a jídlo na cestu. Váček s penězi, lehkou vlněnou pokrývku, teplou vlčí kožešinu na spaní, meč, který zdědil po svém otci, a krásnou tepanou dýku, skvost, který se v jejich rodině předával z generace na generaci. Dýku nosil vždy při sobě a doma, pokud se malý a starý srub v lese, kde přebýval, dal nazvat domovem, ji pečlivě ukrýval pod slamníkem své postele. Nijak mu nevadilo, že toto místo opouští, příliš mu k srdci nepřirostlo. Přebýval zde jen z nutnosti, aby měl kde hlavu složit.

Když vyjížděl na svém koni na místo určení, tma již přecházela do šera a zvěstovala, že slunce již brzy pohladí svými hřejivými paprsky nešťastnou zemi. Ptáci mu nad hlavou zpívali jako o život, jako by se těšili na další krásný letní den. Ale může se stát, že na sklonku dne půjde slunce spát do krvavých červánků. Když se mu naskytne vhodná příležitost, udělá to klidně ještě dnes. A když ne dnes, určitě bude mít spoustu možností. Cesta k jižní hranici je dlouhá, bude jim trvat minimálně týden a ne všechny cesty jsou pohodlné a schůdné. Špatné cesty, hory a jejich strmé svahy, zrádné a hluboké bezedné rokle, ve kterých mrtvého už nikdo nikdy neobjeví. A Talan moc dobře věděl, že to bude muset udělat. Jeho poslední úkol před

odchodem ze země. Po smrti svého otce sloužil králi pár dlouhých a dost těžkých let a popravdě měl toho už dost. Chtěl pryč, kamkoliv, kde by našel světlo a klid pro svoji duši i srdce.

Teplé sluneční paprsky ho pohladily po zarostlé tváři, když se blížil k místu, kde se měl setkat s princem. Už zdálky viděl jeho postavu, motal se kolem svého koně, občas ho pohladil po hřívě. Vlk matně šátral v paměti a snažil si vzpomenout, kdy vlastně nejmladšího královského kluka viděl naposledy. Před nějakými čtyřmi, pěti lety, možná. Mohlo mu být tak patnáct, možná šestnáct let. Bylo to takové píske, samá ruka, samá noha, vlasy jako rozdrbaná sláma. Nic, čím by se pan král chtěl chlubit, naprostý opak svých urostlých bratrů. Vzhledem se podobal spíše svojí matce, již zesnulé královně, jediné osobě, která kdysi dávno dodávala hradu půvab a vznešenost. Ale ty doby jsou dávno, dávno pryč.

Téměř dorazil na místo, chybělo pár stop. Princ obešel koně, na okamžik mu zmizel z očí a cosi kutil s vakem přehozeným zezadu u sedla. Až když stál přímo u nich, vynořil se zpoza koně a usmál se na něj. A popravdě, první pohled na mladíka, stojícího před ním, mu vzal dech.

Žádný vyzáblý klučík, sakra. Žádné nedochůdce s rozdrbanými vlasy, které sotva dokázalo vylézt na koně a kterému padal meč z ruky. Za těch pár let dospěl a stal se z něj urostlý, pohledný mladík. Plavé vlasy v barvách slunce se mu vlnily kolem drobného obličejce, vzadu ležérně stažené do ohonu, a jeho oči měly zvláštní, ocelově modrý nádech. Byl urostlý, ale pořád o půl hlavy menší než Vlk a taktéž drobnější, štíhlý, vzpřímený a z jeho postoje číselo cosi vznešeného,

královského. A zároveň i něco neskutečně jemného, křehkého, a především neskonale smutného.

Při pohledu na prince, který stál a usmíval se na něj, Talana hned napadlo, proč se ho chce Raon zbavit. Takhle nějak by totiž mohl vypadat král. Ale ten moudrý, vlídný, se srdcem na správném místě. Laskavý, ale zároveň spravedlivý a přísný. Mírumilovný vládce, pravý vůdce svého národa, za kterým by jednou mohl stát všechen lid. Na hradě plném bolesti a chamtivosti, uprostřed krve a utrpení, se zrodil budoucí panovník. Mladík, který by jednou mohl v týraných lidech zažehnout jiskru naděje a vzdoru proti útlaku. Ten kluk k tomu měl pořádně našlápnuto, i když mu ještě chyběl cvik a zkušenosti. Ale Raon a jeho dva synové to možná viděli, viděli jiskru v ocelově modrých očích i nespoutanou povahu. Nebál se vzepřít svému otci, odmítl válčit a zabíjet, odsoudil jeho činy, a proto musel zemřít.

Na malou chvíli v něm tyhle myšlenky, v kombinaci s princovým vzhledem, vyvolaly zvláštní koktejl emocí. V žaludku ucítil zvláštní zašimrání a hrdlo se mu na okamžik stáhlo. Byly to zvláštní pocity, nikdy nic tak prapodivného necítil a měl co dělat, aby je zahnal do ústraní a soustředil se jen na svůj úkol.

Mladíka už asi nebavilo dívat se, jak na něj hloupě civí a zářivě se na něj usmál.

„Jsem Arlen,“ představil se, „ale to už asi víš, vid’?“

Talan mlčky přikývl a princ se znovu usmál. „Otec mi dnes ráno řekl, že budeš můj doprovod na cestě. Musíme zkontrolovat strážní věže podél jižní hranice a zjistit, zda je všechno v pořádku a vojákům nic nechybí,“ zopakoval důležitě, co už dávno věděl.

Přesto si nemohl nevšimnout, jak ho bedlivě sleduje. Prohlížel si jej stejně pečlivě jako on jeho. Ten kluk rozhodně není hloupý, pomyslel si. Jen pořád mlčel, což asi mladíka lehce znervózňovalo.

„Otec mi řekl, že mě budeš doprovázet, ale neřekl mi tvé jméno. Můžu ho vědět?“ pravil stydlivě s tím svým zářivým úsměvem, za kterým ale skrýval cosi, co Talan nedokázal tak úplně rozklíčovat. Možná nervozitu, strach, nedůvěru se špetkou nejistoty?

Definitivně zahnal divné motýlky v břiše a konečně se nadechl. „Talan, říkají mi Vlk. Jsem z klanu Vlků.“

Krátká, jasná odpověď, bez úsměvů a dalších zbytečných řečí. Nehodlal se s ním nikterak vybavovat, ale princův stručná odpověď stačila. Usmál se, pohladil svého koně po hřívě a pak se svižně vyhoupl do sedla.

„Jsem rád, že tě poznávám, Talane z kmene Vlků. Myslím, že bychom měli jet, čeká nás dlouhá cesta.“

Beze slova přikývl, on byl tím, kdo teď musel na slovo poslouchat. Byť jen naoko. Snažil se zachovat neměnnou a kamennou tvář a jeho výraz nevyzradil naprosto nic.

Nic, co toho kluka čeká. A cesta začíná.

KAPITOLA 3. – MĚSÍC A SNY

Mohl by, sakra, chvíli zmlknout.

Talan se podíval na prince, který zasněně hleděl kamsi do dáli, pohodlně usazený v sedle svého hnědáka. Cestovali druhým dnem a dlouhé, občas trochu trapné, mlčenlivé pauzy se střídaly s chvílemi, kdy Arlen mluvil a mluvil. Vypadalo to, jako by znal každý kousek země a její historii. Časem pojal podezření, že jeho znalosti pramení spíše z knih a hlav učitelů, než že by místa, kterými projížděli, navštívil. Většinu času strávil zavřený na hradě, kde by k nim asi tak přišel? Krásy země, které popisoval, se však na hony vzdalovaly realitě a skutečnosti. Na první pohled nádherná země nasákla krví lidí, kteří umírali krutou smrtí a trpěli. Snad to byla obrana proti všemu, co se okolo něho dělo. Díval se, ale možná se bál rozhlédnout a vidět skutečnost.

Chvílemi mu připadalo, že si ten kluk prostě potřebuje s někým popovídat. Občas se na něj podíval, vypadal tak zaujat svými myšlenkami a vyprávěním, celý zasněný, se zářivým úsměvem na tváři. Očividně mu jakákoliv společnost dělala radost. I ta, která s ním moc nekomunikovala, nijak zvlášť se nevyjadřovala, maximálně zahučela nějakou taktně přijatelnou krátkou odpověď. Talan se s ním nechtěl do žádného hovoru pouštět, neměl chuť a popravdě od toho tady přece není.

Ale přece mu nemohl říct, ať zmlkne. Maximálně ho mohl shodit z koně, ale na rovné pláni, po které jeli, by se výsledek rovnal jedné

velké nule. Princátko by se maximálně dotlouklo a možná trochu naštvalo. Zítra budeme v horách, snad bude lepší příležitost, pomyslel si, zatímco Arlen vedle něj zase cosi vyprávěl a jeho oči se občas rozzářily jako hvězdy. A úplně stejně zářily vždy, když se jejich pohledy zcela náhodou střetly.

Ale hvězdy se přece nezabíjejí, objevila se v Talanově hlavě náhle prapodivná myšlenka. Ihned ji vyhnal z hlavy, naštvaný sám na sebe. Ani náhodou, svůj úkol bude muset splnit, protože selhání ho může stát život. Tak se pral se svými vlastními myšlenkami, že si ani pořádně nevšiml, že se už slunce začalo klonit k západu. Dlouhá a nudná jízda po pláních byla v horkém letním dni docela úmorná a vyčerpávající.

„Mohli bychom se podívat, kde složíme hlavu. Mám trochu hlad,“ hlesl Arlen, kterému zřetelně kručelo v žaludku a Vlk beze slova kývl hlavou. V noci nebylo radno cestovat a trocha spánku a jídla určitě neuškodí. Malá bezejmenná vesnička, jedna ze stovek v království, která se o další hodinu jízdy později objevila na obzoru, jim možná poskytne nocleh pro dnešní noc. Skromný a nuzný nocleh, protože v zemi, kde je válka nutnější než blaho lidu, nic jiného ani sehnat nemůžete. Z bídy a strachu bohatství nevykřesete, ať se snažíte jakkoliv.

Projeli ztichlou vesnicí ani živáčka venku nepotkali. Lidé se báli vystrčit nos strachy, možná z obav, že jedou Raonovi vojáci. Zaklepali na dveře jednoho z dřevěných domů na konci vesnice. Arlen si přetáhl kapuci přes hlavu, nechtěl, aby ho kdokoliv poznal, a nechal Talana, aby vše vyřídil. Za stříbrňák je sedlák se šesti dětmi milerád nechal

přespat v seníku nad stájem a za další stříbrňák jim ještě ochotněji přidal i trochu prosa a sena pro koně.

Obstarali koně, trochu se u studny na dvoře opláchli, aby smyli špínu a prach cesty. Seník byl velký a prostorný, ale pro nocleh si vybrali místo hned u dveří. Talan vytáhl z brašny kousek sušeného masa a strčil ho mladíkovi pod nos.

„Najez se,“ zabručel na prince, který si váhavě vzal maso a odměnil ho jedním ze svých úsměvů. Zřejmě nechtěl být svému průvodci nic dlužen, sáhl do brašny, vytáhl z ní kukuřičnou placku a rozlomil ji napůl. Ruku s jednou polovinou placky natáhl k Talanovi.

„Vezmi si, mám jich dost. Určitě musíš mít taky hlad.“

„Nemám. Najez se a jdi spát,“ poručil mu a koutkem oka zahlédl, jak Arlen posmutněle stáhl ruku s plackou zpět. Jeho žaludek by sice něčím dobrým nepohrdl, ale taky si všiml, že ho z hradu neposlali moc dobře vybaveného. Jen s pláštěm, mečem, se kterým těžko uměl zacházet, nepřilíš hřejivou přikrývkou, poněkud chatrným cestovním vakem, měšcem, ve kterém cinkalo několik stříbrňáků, a pár kukuřičnými plackami. Zřejmě na něj nechtěli zbytečně plýtvat honosnějšími věcmi, když už se neměl nikdy vrátit zpět.

Princ do sebe nasoukal placku i s masem, zabalil se do pláště a uvelebil se na hromádce sena. „Dneska asi nemusíš držet hlídku, tady nám nic nehrozí. Běž spát a odpočiň si,“ usmál se, pohodlně zavrtnavý v seně. „Miluju tu vůni,“ zamumlal ještě, než usnul jako špalek. Skoro na povel, až tak byl unavený z dlouhé cesty.

Talan ho tiše a bez hnutí pozoroval. Dveře na seník zůstaly otevřené, do úplňku zbývalo pár dní a měsíční záře zalévala místo, kde

spal. V pološeru z jeho tváře rozeznával jen matné obrysy. Ted' spí, naskytl se mu skvělá příležitost splnit svůj úkol. Ale co potom? Těžko by ho zde mohl nechat ležet mrtvého, s probodnutým srdcem. Co by se stalo se sedlákem, s lidmi ve vesnici? Vlastně by jim podepsal ortel smrti. Byť si král synovu smrt objednal, určitě by chtěl zahladit stopy a všechny by krutě potrestal. Starší synové by se o to velmi rádi postarali. Mrtvých v místech, kudy prošli, viděl nespočet.

Zamračil se a zahalený do pláště se opřel o jeden z trámových sloupků. Chtěl spát, ale nemohl zabrat. Nedokázal z něj spustit oči, v hlavě se mu střídala jedna divnější myšlenka s druhou a divný, neznámý pocit v břiše se pořád dokola vracel. Při každém pohledu na něj odněkud z neznáma přiletěli motýlci a svými jemnými křídly dráždili jeho žaludek. Vztekla si odfrkl, zuřivě zahnal otravný barevný hmyz i nečekaně dráždivé myšlenky ze své mysli. Kdepak, ted' se musí soustředit, žádné rozptylování. Je to práce, nic víc. Práce, která mu přinese peníze a svobodu. Oproštění od slibu, který dal kdysi jeho otec králi, a nekonečnou volnost. Po ničem jiném netoužil.

Měsíční paprsky prorážely tmu a Talan měl pocit, že princova tvář se v jemném měsíčním svitu zatřpytila a rozzářila. Jenže s úplňkem mohou přijít i probdělé těžké noci plné nočních můr. Když se ozvalo tiché zasténání a princ se neklidně zavrtěl, rozzlobil se ještě víc. To mu chybělo, ještě z něj bude chuva a bude se muset starat, aby tenhle cucák pořádně spal. Naštvaně se vymotal z pláště a vstal. Arlen se znovu neklidně zavrtěl, jeho rty se pohybovaly a výraz obličeje se změnil. Vypadal tak ztrápeně, plný bolesti, kterou ve své noční můře prožíval.

„Ne, ne,“ sténal potichu a stále neklidněji sebou házel. Ať se mu zdálo cokoliv, sen mu způsoboval velké utrpení. Vlk se na něj sklonil, chytil ho za ramena a zatřásl s ním.

„Vzbud' se, slyšíš!“ Musel zatřást ještě jednou a pořádně, než mladíka z noční můry vysvobodil. Jenže pro prince to nebylo hezké probuzení. Otevřel oči a Talana, který se nad ním skláněl a z něhož v šeru a rozespalý viděl tmavý obrys, se lekl víc než svého děsivého snu. Přidušeně vykřikl a instinktivně ucukl. Prsty sevřel jeho předloktí, v děsu, co s ním muž, který se nad ním sklání, chce udělat.

„Jen klid, něco se ti zdálo,“ pronesl klidně, když viděl princův vyděšený obličej. Pustil jeho ramena a pomalu vstal.

Arlen tiše vzdychl a přitáhl si plášť k tělu. „Omlouvám se. Občas se mi zdají zlé sny. Nechtěl jsem tě vzbudit,“ vysoukal ze sebe přerývavě, omluvně, jako by se styděl za to, co Vlk spatřil. Malého vyděšeného kluka, který se bojí tmy a nočních děsů.

Jenže přesně tohle Vlk neviděl. On viděl tvář ozářenou svitem měsíce a třpytící se slzu, která uvízla na dlouhých řasách. Bojoval s pokušením ji setřít, přikrýt ho svým pláštěm a sedět u něj, dokud klidně neusne.

Zase ty divné pocity, raději je rychle zahnal do tmy. „Spi dál, zítra vstáváme hned za svítání,“ poručil mu příkře, otočil se a rychle se vrátil na své místo. Zachumlal se do pláště a na ležícího Arlena se už ani jednou nepodíval.

Klidné spaní neměl tu noc ani jeden.

KAPITOLA 4. – ROKLE A DÉŠŤ

Nebyl zvědavý, jestli se mu takové sny zdají každou noc. Nebo snad ano?

Ráno slyšel prince odcházet, probudil se docela brzy, ale vzhledem k tomu, že si věci nechal ležet na seníku, dalo se předpokládat, že se vrátí. I kdyby se nevrátil, stejně by se sám daleko nedostal. Na dvoře se nacházela studna, Arlen se o chvíli později vrátil pro své věci, s plavými vlasy mokřými, ale očividně osvěžený po náročné noci plné nočních můr. Zrovinka si balil svůj plášť, když vyšplhal po žebříku na seník a s milým úsměvem mu popřál krásné ráno. Košile s povolenými tkanicemi mu volně plandala kolem těla a pohled na jeho poodhalenou hrud' vyvolala v Talanovi zvláštní vzrušující pocit. Nejen sevřený žaludek, ale i jemné zašimrání v podbřišku ho přimělo rychle se odvrátit a ještě rychleji sbalit svoje věci. Sakra!

Snídaně, byť chudá, je vcelku zasytila. Sušené maso z Talanových zásob a kukuřičné placky jim musely stačit a za svoji štědrost, protože dva stříbrňáky znamenaly pro chudé učiněné bohatství, dostali od sedláka čerstvé mléko jako poděkování. Stačilo to, Arlen vypadal spokojeně a ještě před odjezdem odměnil chudou rodinku dalším stříbrňákem.

„Zbytečně utrácíš,“ neodpustil si rýpavou poznámku, zatímco se nebohý sedlák s díky klaněl až k zemi. Ale prince jeho názor očividně nezajímal.

„Však nám to bude stačit, peněz mám dost a ty jsi určitě od otce dostal nějakou odměnu, ne? Nechali nás tu přespat, musíme se jim nějak odvděčit,“ smál se a Vlk se trochu škaredil, protože po chuti mu to nebylo. Sám měl poskrovnou peněz i ostatního, nikdy zbytečně neutrácel, ale princ by nejraději obdaroval každého poutníka a chudáse, kterého po cestě potkali. Snad tím chtěl odčinit činy svého otce, kdo ví.

Nasedli na koně a vydali se na cestu. Vymetená obloha, po níž se sem tam potulovaly nadýchané bílé obláčky, hned zrána slibovala další krásný slunečný den. A na obzoru se už rýsovaly vrcholky hor. Pláně končily, začaly se pomalu vlnit do vznešených zelenavých vln porostlých stromy, pomalu se zvedaly do kopců, které přímo před očima s každým dalším krokem narůstaly do výše. Začínala obtížnější a náročnější část cesty a Vlk předpokládal, že již zítra budou v horách.

Arlen občas něco pronesl, ale byl krapet zamlklejší než dny předtím. A když už mluvil, tak jen o zemi, o lidech v ní, jak by zde mohl život vypadat nebýt válek. Začal o tom vždy, když míjeli nějakou vesničku či osadu, chudých tak, až to bilo do očí, zpustošených útrapami a hladem. Jeho úsměv stále zářil, ale v očích měl o poznání větší smutek, i když ho na sobě nedával znát.

Jenže Talana žádné řeči o chudobě a míru nezajímaly. Nebavil se s ním víc, než ze zdvořilosti musel, a odpovídal krátce a úsečně. Nač se s ním vybavovat? Proč si začínat přátelství s někým, kdo brzy zemře?

Nezajímalo ho, co se mu v noci zdálo, ani bláhové představy o životě v míru. Přesto se přistihl, že z něj nedokáže spustit oči. Jak

sleduje výraz jeho tváře, když mluvil, ocelově modré oči a jemné rysy obličeje ztrácející se v záplavě světlých vlnitých vlasů. A vždy, když se u toho přistihl, dostal sám na sebe příšerný vztek a odvrátil našťavaně zrak. Nic takového. Nechtěl si připustit jakoukoliv jinou myšlenku než tu, která se týkala jeho dobře zaplacené práce.

Cesta jim plynula klidně a krajina se jim začala měnit před očima. Stejně tak, jak přibývalo kopců, narůstal počet neschůdných cest a nebezpečných srázů okolo nich. Hlubokých roklí plných ostrých kamenů, na okrajích lemovaných bujarou zelení stromů a keřů, se zde nacházelo bezpočet. Otevíraly se jako tlama nenasytné šelmy, děsily nekonečnou hloubkou a jeden špatný krok mohl znamenat jistou smrt.

Cesty zde byly úzké. A zrádné, což Talan moc dobře věděl. A také moc dobře věděl, že na něj Arlen spoléhá jako na svého průvodce. Ať ho povede kamkoliv, půjde poslušně jako pejsek za ním, aniž by se na cokoliv ptal. Stačilo by zastavit, strhnout ho z koně a do jedné z roklí ho hodit. Ten kluk by nestačil ani vyjeknout, natož se bránit. Ale proč se mu při představě, jak se princovo tělo řítí do hluboké, chladné propasti, roztrásly ruce, nechápal. Pevně sevřel uzdu.

„Talane!“

Arlenův hlas plný nejistoty ho vytrhl z přemýšlení. Otočil se na něj, princ nervózně se zvednutou hlavou sledoval oblohu. Tolik se zabral do svých vlastních myšlenek, že si ani nevšiml, jak rychle se začalo měnit počasí. Obloha se začala zatahovat a bílé nadýchané obláčky vystřídal temně ocelová nepropustná příkrývka. V dáli se zablesklo a pomalu se zvedal vítr. Nevypadalo to vůbec dobře, ale na druhou stranu, bouře bývá ideálním pomocníkem špatných činů.

„Žene se bouřka. Neměli bychom si najít nějaký úkryt? Vypadá to, že bychom mohli pořádně zmoknout,“ nadhodil opatrně a prosebný pohled říkal víc než slova. Ten kluk se snad bojí bouřky, pomyslel si, když viděl modré oči plné nejistoty. Ale jeho prosbu odkývl. Budiž tedy, taky nechtěl zbytečně zmoknout.

Jenže počasí na Vlka a jeho plány nikterak nehledělo. A nezačalo to jemným deštěm a pár kapkami, obloha se nad nimi doslova roztrhla. Prudký příval deště je během krátké chvíle smáčel na kost a černé mraky křižoval jeden blesk za druhým. Matně si rozvzpomněl, že nedaleko odtud bývala jeskyně. Pamatoval si ji ještě z dob, kdy sem s otcem jezdil na lovecké výpravy. Poskytla by jim poměrně pohodlný úkryt před běsnícími živly.

„O kus dál je jeskyně, schováme se tam,“ křikl na Arlena, který ho sotva v dešti a větru slyšel.

Prudký déšť je donutil sesednout a vést koně strmou cestou, širokou sotva tak pro dva jezdce. Nebylo to daleko, ale běsnící příroda jim stěžovala každý další krok. Blesklo se a hrom zaduněl tak blízko, že i Talan sebou cukl a měl co dělat, aby svého koně udržel v klidu. Zvířata bouře děsila a zvládnout je dávalo stále větší práci. Obloha se s dalším bleskem rozzářila jako ve dne a Arlenův kuň se vyděšeně vzepjal.

„Stůj, klid,“ snažil se princ uklidnit vylekané zvíře, ale pokus se minul účinkem. Vyděšené zvíře v nejistých mladíkových rukách nehodlalo poslouchat a znovu a prudčeji se vzepjalo na zadních. Tohle už nedokázal zvládnout. Pustil otěže a Talan viděl, jak tváří v tvář zdivočelému zvířeti začíná vyděšeně couvat. Až na kraj cesty, pod níž

začínal strmý sráz plný stromů a ostrých černých kamenů. Zoufale balancoval na okraji, snažíc se najít ztracenou rovnováhu, pod sebou černou hlubinu rozvířenou větrem a deštěm. Podmáčený okraj v prudkém dešti nevydržel a Arlenovi se zničehonic utrhł pod nohama.

A jeho výkřik se ztratil v burácení hromu.

KAPITOLA 5. – ŽIVOT A SMRT

Bylo to pár vteřin. Rozhodování mezi životem a smrtí, přesněji řečeno, princovým životem a smrtí.

Tak přesně v tomhle okamžiku si Talan mohl spokojeně mnout ruce, jak zdivočelá příroda vyřešila úkol za něj a během krátké chvíle. Že si nemusí špinit ruce krví a má vystaráno. Měsíc s královými penězi měl v brašně u sedla a druhou polovinu ať si pan král klidně strčí třeba za korunu. Teď se mohl sebrat, odjet a začít si užívat nabytou svobodu. Nechat ho napospas osudu a dravému počasí. Která část jeho osobnosti se vrhla k okraji cesty, netušil. V jeho nitru náhle bojovaly protichůdné pocity, rvaly se jako dvě divoké bestie a on pořád netušil, která z nich vyhraje. Povinnost? Nebo ta náhlá divná obava, že se zraní a on ho přece musí zachránit. Musí, kdo jiný by mu pomohl, když okolo není ani živáčka.

Opatrně se naklonil nad okraj, snažil se Arlena najít, což v šeru a dešti, který mu zuřivě bičoval tvář, nebylo nic lehkého.

„Talane! Talane, pomoz mi!“

Vyděšený křik zanikal v dunění hromu a větru, který nemilosrdně rval stromům listy a zlostně je metal Talanovi do tváře. A pak ho uviděl. Stačil se během pádu zachytit jednoho z útlých stromků, které rostly na svahu. Křečovitě se držel štíhlého kmínku, ležel na svahu a kolem něj se valily proudy rozbahněné vody. Slézt k němu nemohl, na prudkém srázu by je valící se voda strhla oba. Zbývala jediná

možnost. Rychle se rozběhl ke svému koni a z příručního vaku u sedla vytáhl dlouhé lano.

Zachraň ho! Ale proč? Nedělej to a vše je vyřešeno. Nech ho tam a tvůj úkol je splněn. Z duše si nadával do hlupáků, ale rychle se rozběhl zpět k okraji srázu a hodil lano směrem k němu. Děkoval bohům, že ho stále nosil na cestách při sobě a že je dostatečně dlouhé. Napnulo se, když se ho princovy ruce křečovitě chytily. Nedbaje na déšť, který mu bičoval obličej, a prudké poryvy větru, které mařily jeho zoufalé úsilí, ho kousek po kousku vytahoval nahoru.

Byla to vyčerpávající dřina a když už měl Arlena téměř na dosah, popadl ho za paži a z posledních sil ho vytáhl na cestu. Pustil ho na zem a snažil se popadnout dech. Mladík ležel u jeho nohou a Vlk viděl, jak se celý třese. Strachem, zimou, celý promočený, špinavý od bláta a dotlučený se chvěl jako tráva ve větru. A pak se pomalu, pomaličku, co mu bouřící živly dovolily, pokoušel postavit na nohy.

S tím už mu Vlk nepomohl. Naštvaný sám na sebe smotal lano, uklidil ho zpět do vaku a šel zklidnit bouří vyděšeného hnědáka.

„Pojď, jeskyně není daleko,“ křikl na prince, který se konečně vyškřábal na nohy, vítr mu rval slova od úst a odnášel je do dále. Jejich vytoužený úkryt se od nich nacházel sotva půl míle a Talanův instinkt je po úzkých lesních pěšinkách vedl dobře. Koně nechali přivázané pod velkým skalním převisem, svoje věci si vzali s sebou, po rozblácené a kluzké cestičce plné ostrých kamenů a kořenů vyšplhali po strmém srázu až k prostorné jeskyni. Její vchod chránil dostatečně velký převis a husté koruny stromů rostoucích okolo. Štěstí jim přálo, vzadu u stěny ležela velká hromada suchého dřeva. Platilo zde jakési

nepsané pravidlo lovců, kteří jeskyni často používali jako úkryt či místo k přenocování, že dřevo, které v během noc spálili, ráno opět nasbírali a nechali pro další nocležníky. V takovém nečase, jaký panoval dnes, i obyčejná kupa suchého chrástí znamenala pro zmáčené unavené poutníky skutečný dar z nebes. Zajistila jim teplo a světlo po celou dlouhou noc.

Rozdělat oheň musel nakonec Talan sám. Princi drkotaly zuby a ruce se mu třáslы zimou tak, že nedokázal zlomit ani klacíček. Pečlivě olámал z větví drobné větvičky a s pomocí křesadla a troudu, který uložený ve vaku našťestí přežil déšť bez úhony, založil oheň. Rudé plameny ozářily stěny jeskyně, Arlen se pomalu přesunul blíže k životodárnému teplu a natáhl k hřejivým plamínkům prokřehlé ruce. Ale těžko se mohl zahřát, když mu na oblečení nezůstala suchá ani nitka a chatrný vak s náhradním oblečením se dal ždímat.

„Svlékni se,“ zavrčel na něj a vytáhl z kožené brašny svůj plášť, deštěm téměř netknutý. Mít ho v tom nečase na sobě nemělo smysl, vmžiku by byl mokrý a takhle měl po ruce alespoň něco suchého. Hodil ho po něm. „Svlíkní ty mokrý hadry a zabal se do pláště. A sedni si blíž k ohni, bude ti teplo.“

To je ale starostí. Kdyby ho tam nechal, nemusel mu teď dělat chůvu. „A co ty?“ špitl Arlen nesměle s tím svým zkroušeným, ustaraným pohledem.

„Mám v brašně suché oblečení na rozdíl od tebe. Nemluv a dělej,“ zavrčel našťvaně.

Ale na koho je našťvaný víc? Na sebe, nebo na něj?

Zatímco se Arlen s útrpným pohledem soukal z promočeného oblečení, přihodil do ohniště pár kousků suchého dřeva. Po očku sledoval, jak si svléká kabát, mokrou košili, umazanou od bláta, a nakonec i kalhoty. Nechtěl se na něj dívat, ale tu zvláštní nutkavou potřebu nedokázal ovládnout. Touhu spatřit princovo polonahé tělo, znovu pocítit onu zvláštní omamnou směsici pocitů, které lomcovaly jeho tělem a myslí od božího rána. Možná, že právě tyto pocity ho donutily zachránit mladíkův život, ale zase mu dost zkomplikovaly situaci.

Arlen se zachumlal do pláště a sedl si k ohništi. Pořád se třásl, celý prokřehlý si přitáhl plášť k tělu a teprve teď si Talan všiml obrovské odřeniny na jeho předloktí. Krvavý, od bláta špinavý šrám hyzdil princovu ruku a zřejmě to muselo pořádně bolet, soudě dle útrpného výrazu ve tváři. Zvedl se, z brašny vytáhl čutoru s vodou a malou vyřezávanou krabičku. Byla v ní hojivá bylinková mast, speciální recept klanu Vlků, předávaný z generace na generaci. Nosil ji na cestách vždycky s sebou, nejednou se mu hodila.

Klek si k němu, chytil ho za zápěstí a přitáhl si jeho ruku k sobě. „Ta rána se musí vyčistit,“ pravil stručně, ale on ani nemukl, natož aby odporoval. Mlčel a potichoučku se semknutými rty sledoval, jak mu pečlivě omývá ránu vodou, aby ji zbavil všech nečistot a jemně ji ošetřuje hojivou mastí.

„Díky,“ zašeptal tiše a Talan teprve teď zvedl oči. Stejnou odřeninu měl i nad pravým obočím. Opatrně odhrnul pramen plavých zmáčených vlasů a jemně se prstem dotkl ranky na čele. Tiše sykl, ale neucukl a Talan zase ucítil jemnoučké zašimrání v žaludku a napětí

v ramenou. A Arlen ho sledoval, cítil pronikavý pohled modrých očí, které upřeně pozorovaly každý pohyb.

Jak by asi chutnaly jeho rty? Prolétla mu hlavou myšlenka jako blesk z čistého nebe. Podíval na prince a čas se najednou zastavil. Byla to chvíle téměř nekonečná a Vlk se na okamžik cítil úplně zmámený. V jedné jediné letmé chvíli naprosto ztratil schopnost se kontrolovat a ovládat svoje jednání a myšlení. Bez hnutí zíral do těch krásných ocelově modrých očí, ve kterých by se dokázal utopit na celou věčnost. A princ se usmál, lehounce, stydlivě, celý v rozpacích a rozechvělý si přitáhl plášť k tělu, aniž by z něj spustil oči. Těžko říct, jestli jeho rudé tváře přisuzovat téhle zvláštní chvíli, nebo teple od sálajícího ohně. Nebo něčemu, s čím se i on setkal poprvé v životě. Náhlým vzrušením, s motýlky v břiše, které vás odnesou do nepoznané krajiny vášně a citů.

„Děkuji, že jsi mi zachránil život,“ řekl tiše a tahle věta Talana probrala.

A dost, zadunělo mu hlavou, vzpamatuj se, sakra. Rychle vstal a zlostně ze sebe setřásl uplívající dozvuky svých rozháraných emocí.

„Jdi spát, zítra musíme brzy vstávat,“ zavrčel našťvaně, mrškl krabičku s masťou do brašny a raději šel pro další dřevo. Oheň musel neustále udržovat, aby jim uschlo mokré oblečení a aspoň trochu se zahřáli. Arlen už neřekl ani slovo, lehl si k ohništi a zavřel oči. Proč děkovat někomu, kdo o vděk očividně nestojí?

Jenže Talanovi se spát nechtělo, podivné myšlenky mu nedovolily zabrat. Potřeboval přemýšlet nad tím, co dneska vlastně provedl. Proč

ho zachránil? Má ho zabít. Místo toho, aby se ho zbavil, ho tady ošetřuje, a dokonce mu dal i svůj plášť. Tohle se nemělo nikdy stát.

Celou noc stál u vchodu, před sebou bouři, která postupně zmizela v dálí a vystřídal ji měsíc s oblohou plnou hvězd. A za sebou spícího prince se zlými sny. A jeho instinkty mu napovídaly, že jejich cesta neskončí tak, jak si na začátku předsevzal.

KAPITOLA 6. – HORY A OHĚŇ

Co neuschlo během noci u ohně, dosušilo horké letní slunce a lehký vánek vanoucí z jihu. Ač na sobě Arlen nedával nic znát, bylo vidět, že je příliš unavený a stejně jako Talanovi se mu hlavou honí tisíce myšlenek. Na rozdíl od prvního dne, kdy pusu nezavřel, už téměř vůbec nemluvil. Ale jestli jeho mlčenlivost způsobila únava, opožděný šok z včerejšího děsivého zážitku, nebo protože mu došlo téma a znalosti, netušil. Oba měli o čem přemýšlet a jejich další cesta se odbyla téměř beze slov.

Kopce se pomalu zvedaly do výše a hřebeny hor strmě čnících do výše měly téměř na dosah ruky. Jen se jich dotknout. Talan věděl, že nejtěžší úsek cesty mají před sebou a bude stále náročnější. Projít horami jim bude trvat tak dva, tři dny. Už moc času na dokončení svého úkolu nemá, musí ho splnit dřív, než dorazí k první strážní věži. Čas se neúprosně krátil a kdykoliv na to pomyslel, zmocnila se ho lehká nervozita. Každý svůj úkol vždy splnil s chladnou hlavou, rukou, která se nikdy netřásla a vždy přesně zasáhla svůj cíl. Ale teď? Kam se poděla jeho sebejistota a chladná rozvaha? V hloubi duše běsnil, našťvaný na svoje vlastní pocity. Jestli ho zabije, tak jen proto, že má vztek sám na sebe.

Nedělo se nic, co by stálo za pozornost, cestou minuli několik povozů převážejících zboží a pokračovali dále na jih. Počasí jim přálo, na dohled žádní vojáci či jiné nebezpečí a Talan se přistihl, že pokud zrovna tiše nerozjímá nad svojí vlastní neschopností, zírá tupě do

krajiny nebo pozoruje prince, který jel na koni kousek před ním. Prekérní situace a teď, jak z ní ven?

Vyzábblé postavičky belhající se kus před nimi po prašné cestě si všiml až po chvíli. Starý žebrák, kterých se potulovaly po zemi celé stovky, opíraje se o hůl, pomalu se šinul před nimi. Muži mohlo být tak sedmdesát let, otrhané oblečení plné děr mu sotva mohlo poskytnout ochranu před chladným počasím. Na zádech nesl malý odraný kožený vak, na první pohled téměř prázdný. Jistě v něm skrýval svůj jediný majetek, rozedranou starou příkrývku, možná skývu okoralého chleba, kterou si při troše štěstí vyžebal v nedaleké osadě. Lidé zbídačení válkou, chudými poměry a krutým králem. Talan při svých cestách viděl podobný obraz nespočetněkrát. Svým způsobem se proti tomu obrnil, podobné scény se naučil ignorovat, protože nebylo v jeho silách lidem pomoci. On zemi mír a blahobyť vrátit nemohl.

Žebrák se posadil na kraj cesty, zřejmě si chtěl odpočinout po dlouhé cestě. Spatřil je, jak jedou směrem k němu, ale neutíkal, i když jistou dávku strachu na něm Talan dobře viděl. Ano, lidé se báli každého, kdo měl meč. Nikdy si nemohli být jisti, zda ti, které potkají na svých cestách či navštíví jejich domovy, nejsou vrazi a násilníci najatí králem Raonem. A žebrák se jich bál. Instinktivně sevřel svůj vak v náručí, snad aby chránil svůj drahocenný majetek, ve kterém si nesl zbytek svého života, a nespouštěl z nich vyděšené oči.

On jim pomoci nedokázal, zato princ se snažil ze všech sil. Hned seskočil z koně, cosi vytáhl z vaku u sedla a rozběhl se k žebrákovi, který na něj zíral s otevřenou pusou. Dřepł si k němu a Talan

z povzdálí viděl, jak mu cosi povídá, a nakonec vtiskl starému muži cosi lesklého a kulatého do ruky.

No jistě, zase rozdává peníze, pomyslel si a nemýlil se.

„Já vím, co si myslíš,“ usmál se na něj Arlen, když se vyšvihl zpět do sedla a viděl Vlkův poněkud nevraživý pohled. „Ale viděl jsi jeho boty? Měl je úplně roztrhané a pořádně nejedl už tři dny. Dal jsem mu dva stříbrňáky, na jídlo,“ pokračoval s tím svým omluvným úsměvem plným soucitu. Styděl se za činy svého otce, za krutost, proti níž neexistovala obrana. Mohl jen plakat a soucítit s lidmi, které Raon srazil na kolena a vzal jim úplně všechno. I proto se stal trnem v oku svému otci. Láskyplné srdce v krutém hradním prostředí nemělo šanci přežít.

V jeho srdci nebyl chlad, hořel v něm oheň a ten museli uhasit.

„Tímhle tempem ti za chvíli nic nezbude,“ zavrčel rozladěně, i když Jeho Výsosti do hospodaření s vlastními penězi mluvit nemohl a mladík se na něj zpytavě požíval. „Co ti tak vadí? Že nebudeme mít na zpáteční cestě na jídlo?“

Jeho upřený pohled se Talanovi zabodl až do srdce. Proč se ho ptá zrovna na tohle a tímhle zvláštním tónem?

„Vaše peníze, vaše věc. Naložte si s nimi, jak uznáte za vhodné, Vaše Výsosti.“ Arlen se usmál, poněkud drzou odpověď taktně přešel a dál ji nekomentoval. Zbytek cesty už nemluvili.

Místo na přespání našli po dlouhém úmorném dni na malém plácku stran cesty, mezi skalami, obklopeném kolem dokola stromy a bujným porostem zelených keřů. Malá říčka nedaleko jim zajistila nejen vodu pro ně a pro koně, ale i solidní rybí večeři. Jen Talanovi

moc nechutnalo, neměl chuť cokoliv pozřít, Arlen se v pečeném pokrmu taky ponímal, aniž by pozřel jediné sousto.

Další den končil a on svůj úkol stále nesplnil. Snažil se svoji mysl oprostít od všech záluďných a māmivých okamžiků, které mu v minulých dnech motaly hlavu. Nemohl se na něj ani podívat, protože kdyby to udělal, už by se nedokázal odpoutat. V jeho nitru zuřila divoká bouře, prudký vír emocí, naprostý chaos, kterému musel co nejdřív dát řád. Bojoval v bitvě, kterou začal prohrávat.

Sevřel ruce v pěst. Dnes to musí udělat! Když ho nechá tady, nikdy ho nikdy nenajde. Zbavíš se prince i těch divných pocitů. Splň svůj úkol! A udělej to hned!

Slunce dávno zašlo, tma přikryla krajinu, která pomalu uléhala ke spánku. Arlen dřepěl u ohniště a přikládal, otočený zády k němu. Ideální příležitost, prostě to musí udělat. Musí. Cítil, jak mu buší srdce, když rukou pevně sevřel rukojeť dýky. Kdyby ho nechal v té rokli, už by měl dávno vyřešeno, sakra!

Držel ji a díval se na něj, na mladého krásného prince, jak opatrně rovná kusy dřeva do ohniště. A slyšel hlas ve svém srdci, který zoufale křičel: „Nech ho žít! Nedělej to!“

Mladík vycítil jeho přítomnost za svými zády, možná i vibrující napětí ve vzduchu. Zůstal dřepět a mírně natočil hlavu, aby se podíval, kde Vlk stojí a pak se zadíval kamsi do dálky.

„Tak to prostě udělej,“ řekl najednou a hodil do ohniště poslední kus dřeva, které svíral v ruce. A Talanovi se sevřelo srdce. Jak to mohl vědět?

„Myslíš si, že nevím, proč jsi tady?“ pokračoval tiše a stromy jim nad hlavou tiše zašuměly nočním vánkem. Pevně sevřel rty, Arlen se konečně zvedl od ohniště a podíval se přímo na něj. A na dýku, kterou svíral ve své chvějící se ruce.

„Proč nic neříkáš? Myslíš si, že jsem tak hloupý? Že nevím, co můj otec plánoval? Na hradě jsou desítky stráží, které mohly jít se mnou. Ale můj doprovod je zabiják z kmene Vlků. Já dobře znám tvoje jméno, Talane. Víím, kdo jsi, a také víím, co máš udělat,“ pokračoval tiše, i tváří v tvář smrti jeho hlas zůstal pevný. V posledních okamžicích svého krátkého života si chtěl zachovat svoji čest a důstojnost, věčně podlamovanou otcem a bratry. Sklopil oči a znovu se podíval na dýku, jejíž ostří se lesklo v záři plamenů ohně.

Takže to celou dobu věděl. Od první chvíle, kdy vyslovil svoje jméno, ten kluk tušil, co se bude dít. A stejně s ním zůstal. Ale proč? Talan konečně chytil dech.

„Když jsi věděl, co tě čeká, tak proč jsi neutekl?“ zeptal se, ale tuhle otázku položil jen proto, aby získal čas. Čas vyrovnat se s pitomou situací, která se vůbec neměla stát, aby si rychle promyslel, co bude dělat dál.

Arlen se posmutněle usmál. „A proč bych utíkal? Nic bych tím nezměnil. Když ne ty, bude to někdo jiný. Otec by mě stejně našel, uštval jako divokou zvěř. Tak to prostě budeš ty,“ pravil klidně a pak popošel pár kroků přímo k němu. Hrdě, vzpřímeně ani s náznakem strachu, což bylo ještě děsivější, si stoupl přímo před něj a podíval se mu zpřímá do očí.

„Prosím tě,“ zašeptal a jeho slova zanikla v šumění listů nad hlavou. Stromy plakaly a příroda ztichla, čekajíc, že dnes v noci bude truchlit nad ztracenou duší mladíka, pro nějž byl lidský život a láska cennější než všechny poklady světa.

A před tím, než zavřel oči, se naposledy podíval na Talana.

„Miř přesně.“

KAPITOLA 7. – SÍLA A CHTÍČ

Srdce se Vlkovi sevřelo, když tato slova slyšel. Šel s ním, i když věděl, že jde na smrt. Ruka jako by mu zkameněla, nedokázal ji zvednout a vrazit mu dýku do srdce. Prostě stál a zíral na princovu tvář, ve které se odráželo mihotavé světlo ohně. Jenže Arlen otevřel oči a když zjistil, že na něj jen tupě zírá, v jeho obličejí se najednou objevila zlost.

„Na co čekáš? Tak to udělej, ne? Zaplaceno jsi určitě dostal a jak znám svého otce, tak rozhodně nešetřil. Chceš splnit svůj úkol? Tak dělej, nic jiného ti přece nezbyvá,“ vykřikl a v naprostém zoufalství, že válečník stojící před ním neposlouchá, ho vztekle pěstí praštil do hrudi.

Až ta rána ho probrala. Rozbouřené emoce, které v něm vířily už pár dní jako uragán, nenechaly jeho mysl čistou a klidnou. A teď, v této prokleté a zpropadené chvíli bouchly jako sopka. Naštval se, ale netušil, jestli má větší vztek na svoji nerozhodnost a neschopnost dokončit úkol, nebo na něj. Na jeho krásu, obrovskou odvahu čelit smrti tváří v tvář bez mrknutí oka, zvláštní svůdnou přitažlivost, která ho naprosto oblouznila a znejistila jinak pevnou ruku.

A dost, stačilo! Popadl ho za ruku a dovlekl marně se vzpouzejícího prince o kus dál, k místu, kde si připravil místo na spaní a hodil ho na zem.

Nechce ho zabít. Chce něco úplně jiného.

Arlen bez hnutí ležel a přerývavě dýchal. Pod sebou měl vlčí kožešinu, rozhalená košile odhalila bělostnou hrud' a Talan zase ucítil ono zvláštní šimrání v podbřišku. Jenže mnohem intenzivnější než tenkrát poprvé, u sedláka na seníku. Cítil nepopsatelné vzrušení, spalující chtíč, který s ním nemilosrdně cloumal a nutil ho přivlastnit si toho kluka se vším všudy. Jeho mladé tělo i křehkou duši. Celou jeho královskou osobnost se vším všudy. Chtěl, aby patřil jen jemu a nikomu jinému.

Klekl si a naklonil se nad něj, Arlen ale vzpurně otočil hlavu do boku a zavřel oči. Nechtěl na něj pohlédnout, nechtěl se dívat do tváře člověka, který ho má zabít. Stáhl z něj násilím košili a odhodil ji o kus vedle. Podvolil se mu, s tváří stále odvrácenou a očima zavřenýma. Ale rozhodně neodporoval tolik, jak by Vlk čekal. Mohl křičet, bojovat, rvát se, bít se s ním, nevzdat se tak snadno tomu, co chtěl udělat. Ale on tam ležel a jediný náznak boje představovala odvrácená hlava a zavřené oči.

Opravdu už ztratil vůli žít a bránit se?

Naklonil se nad něj ještě víc. Chtěl ho políbit, ochutnat jeho rty tak, jak to chtěl během jejich cesty už stokrát. Podrobit si je netrvalo dlouho, nedal mu na vybranou. Byly opojně jemné a chutnaly po lesních jahodách. Bránil se, ale lehce, přidušeně vzlykl, když ho přestal líbat a pak zase odvrátil hlavu. Nebude se na něj dívat? Dobrá tedy. Vlkovi docházely síly i trpělivost. Byl v jeho moci a on toho využije. Vezme si ho celého, protože prostě může.

Začal rozepínat přezku opasku a stáhl z něj kalhoty. Ležel tam teď pod ním zcela nahý a pohled na obnažené tělo doháněl Vlka téměř

k šílenství. Sundal si košili a jeho široká hrud' se zaleskla ve svitu ohně. Arlen na okamžik otočil hlavu a díval se na něj, jak se svléká, ale možná ze studu ji zase obrátil. Ale utéct se nepokusil, odevzdaně ležel a čekal. Vlk se nad něj naklonil, princova hrud' se v rytmu nádechů a výdechů zvedala a klesala, snad trochu rychleji než obvykle. Jemně jazykem přejel po jeho bradavce. Cítil, jak se zachvěl, vnímal jemný záškub těla a prsty, které sevřely kožešinu po něm. Chtěl ho, a zároveň ne. Vlk to cítil, cítil vibrující napětí mezi jejich těly, nenávist a touhu mísící se v jedno.

Znovu a znovu laskal jazykem bradavky a pokryl drsnými polibky celou hrud'. Přidušené zasténání ignoroval a rukou sjel o něco níže. Nechtěl už čekat, chtěl se zmocnit, proniknout do něj, ztratit se v něm jako ve věčnosti. A on se nebránil. Roztáhl mu nohy a naslinil si prst. Když do něj pronikl, slyšel tlumené zasténání, jeho tělo se zazmítalo, chtělo uniknout od toho, co se tu dělo, a poprvé od chvíle, kdy ležel na zemi, i promluvil.

„Nech mě, prosím,“ šeptal prosebně a prsty stále křečovitě svíral vlčí kůži pod ním. Ale to Vlk nemohl, už zašel příliš daleko, přestat by bylo horší než smrt. Když do něj zasunul druhý prst, Arlen tiše zasténal. Ve svitu plápolajícího ohně viděl, jak se kousl do rtu, oči křečovitě sevřené. Znovu ho políbil, ale rty pořád odporovaly stejně jako tělo. Konečně otevřel oči a podíval se na něj. Polkl, neříkal nic, v očích slzu, která pomalu stekla po skráních dolů a zmizela v plavých vlasech. Pak je opět zavřel a prsty sevřel kožešinu. Odevzdal se mu, zničehonic přestal odporovat a odevzdaně čekal, co přijde. Vlk už nemohl dál čekat a sáhl po krabičce, kterou měl ve vaku. Ta mast se

hodila na víc věcí než jen k ošetřování ran. Když do něj začal pronikat, cítil, jak se princovo tělo vzepjalo a z úst se mu vydral slabý výkřik. Kousek po kousku vnikal do jeho těla, slyšel přidušené sténání, které ho vzrušovalo na maximum.

Podmanil si ho celého, úplně celého. Jen bledý měsíc a zářivé hvězdy na obloze se staly svědky toho, co se odehrávalo dole pod nimi. Živelnost a drsnost silného válečníka se tvrdě střetla s křehkostí a něžností smutného prince.

Nedal mu na výběr a opatrně se v jeho klíně začal pohybovat. Přese všechno, jak mu před chvílí vzdoroval, nyní pustil kožešinu a rukama se chytil Talanových ramen. Opětoval jeho přírazy, vycházel mu vstříc, s každým dalším pohybem se nahé tělo přizpůsobovalo Vlkovu rytmu. Tiše zasténal. Když sklonil hlavu, viděl, že je vzrušený na maximum. To skrýt nemohl, vlastní tělo ho prozradilo.

Když se vzepjal a prsty se zaryly do Talanových zad, bylo dokonáno. Bílá horká tekutina pokryla Arlenovo břicho, výkřik slasti se odrazil od skal a zanikl kdesi v černé tmě hlubokého lesa. Talanovo vyvrcholení na sebe nenechalo dlouho čekat. Přidušeně vykřikl, když mu tělem projela vlna přicházejícího orgasmu. Prudce oddychoval, opřený o lokty, pod sebou Arlenovo nahé tělo. Opatrně se od něho odtáhl, na chvíli se svalil vedle něj a zavřel oči. Bylo po všem.

Vnímal praskání ohně a šumění v korunách stromů nad sebou, kdesi v dáli zahoukal sýček. Ještě chvíli ležel a nechával doznít poslední okamžiky. Jenže opojný moment vystřídal tvrdý návrat do reality. Stačilo pootočit hlavu a podívat se na tělo vedle sebe. Arlen se

přetočil na bok, zády k němu se stočený do klubíčka chvěl jako list ve větru.

Tenhle srdcervoucí výjev ho donutil, aby se posadil. „Arlene,“ dotknul se opatrně princova ramene, ale bez odezvy.

Až teď pocítil cosi, čemu se mohlo říkat výčitky svědomí. Naprosto se nechal ovládnout city, které si v životě striktně zakazoval, a vášní, kterou ještě nikdy nepoznal. Tenhle kluk mu domotal hlavu a všechny životní hodnoty, na což mu stačily pouhopouhé čtyři dny. Jenže mu ublížil, což vlastně nechtěl.

Znovu se dotkl jeho ramene, ale mladík se neotočil, rukama si chránil obličej a třesoucí se nahé tělo vypadalo v záři ohně tak křehce a zranitelně. Klekl si a opatrně ho zvedl do náruče. Zanaříkal a začal se třást ještě víc, pevně sevřel jeho paži, tak silně, že svými nehty vyryl ve Vlkově kůži krvavé ranky. V ocelově modrých očích viděl zoufalství a bezmoc, slzy mu stékaly proudem po tváři.

„Máš, co jsi chtěl. Tak už to konečně udělej,“ zasténal, „prosím tě, už mě dál netrap, udělej to, prosím.“ Poslední slova už téměř nadořekl. Zavřel oči, křečovitě sevřené prsty povolily, ruka volně spadla dolů a hlava klesla na Talanovu hrud'. Bezvládné tělo zůstalo ležet Vlkovi v náručí a on se neskutečně vyděsil.

Srdce mu divoce bilo na poplach. Položil ho na kožešinu, jemně mu otřel břicho, hlavu mu podložil svým kabátkem a pečlivě přikryl svým pláštěm. Opatrně ho zvedl do náručí i s vlčí kožešinou, na které ležel, a přenesl ho blíže k ohništi, aby byl v teple. Oblékl se a přiložil do ohně, sedl si a tiše pozoroval jeho tvář, obarvenou do oranžova září

šlehajících plamenů. A pak si uvědomil, že ve chvíli, kdy ztratil vědomí, se na okamžik lekl, že je mrtvý.

Že ho doopravdy zabil.

Už jen při té myšlence se mu sevřelo srdce. Jenže on nezemřel a Talanovi najednou došlo, že je vlastně rád. Ulevilo se mu. Díval se na prince a snažil se srovnat ten nepořádek a chaos ve své hlavě. Nechtěl ho zabít, teď ho chtěl chránit. Ochránit křehkou duši mladíka, který trpěl krutovládou svého otce a zažil mnohá příkoří od svých bratrů. Netušil, jak je možné, že za tak krátkou chvíli dokázal tenhle kluk rozbít veškeré jeho smýšlení na kusy. Co bylo v jeho srdci tak úžasného, že dokázal zlomit i chrabrého Vlka?

A dohoda s králem se změnila v prach, který roznesl vítr do hor a lesů, stejně jako rozfoukával popel z hořícího ohně do ztracena.

Teď už nebude cesty zpět. Nikdy.

KAPITOLA 8. – VINA A VZDOR

Že jejich cesta na nějakou dobu skončila, došlo Talanovi hned, jak se začalo rozednívat. Princ v noci nespal dobře, zachumlaný v plášti se neklidně převracel a občas tiše zanaříkal. A nebylo to vinou zlých snů, jež se staly jeho stálými nevítanými společníky, ale jak k ránu zjistil i stoupající horečky.

Ačkoliv se zde nechtěl zdržovat ani o den déle, v takovém stavu by se Arlen daleko nedostal. Pokud by pokračovali v cestě, zbytečně by hazardoval s jeho životem. A tak nezbývalo nic jiného než ho nechat v klidu spát, odpočívat a doufat, že není vážně nemocný a horečka je jen přechodnou záležitostí z nervového vypětí. Pečlivě ho přikryl přikrývkou, protože i letní rána bývají chladná, obzvláště v horách. Slunce stoupalo nad obzor, ptáci v bujných zelených korunách stromů budili svými zpěvnými hlásky ztichlou krajinu do nového dne a obloha slibovala na dnešek vcelku dobré počasí. Snad se obejde bez bouřky, v místě, kde se nacházeli, by těžko našel dobrý a bezpečný úkryt.

Arlen prospal nejen krásné ráno, ale i celý prosluněný den. Talan ho nechal být, ale nespouštěl z něj oči, snad vyjma těch pár chvil, kdy se snažil různými způsoby zaměstnat svoji roztěkanou mysl. Vzal mladíkovu oblečení, stále ještě špinavé od bláta, z rokle, vypral jej v potoce a usušil na okolních keřích ve vlahém letním vánku. V okolí potoka nasbíral byliny, o kterých od své babičky věděl, že pomáhají na nemoc a horkost v těle, a uvařil z nich silný léčivý odvar. Hořký,

ale účinný. Bude se hodit, až se princ probudí. Jen škoda, že nedokázaly vyléčit bolavou duši.

Nanosil dřevo na oheň, aby měli v noci dostatek světla a tepla. Dělal cokoliv, aby nemusel myslet na to, co se stalo. Ale bylo obtížné, prakticky nemožné, vypudit vtíravé myšlenky z hlavy. Ano, do určité míry cítil cosi, čemu se mohlo říkat *vina*. Hlodala v něm tak hluboko a úporně, že ho poprvé v životě donutila zpytovat následky vlastního jednání a činů. Jenže čas vrátit nemohl, svým výčitkám se bude muset postavit čelem. A hlavně ocelově modrým očím jednoho mladíka, který mu už asi nikdy v životě nebude věřit.

Nebude, říkal si sám pro sebe, když se vydal do lesa obstarat něco k jídlu. Sehnat v lese potravu k obživě nepředstavovalo pro zkušeného lovce žádný problém a divoký tetřev je bohatě zasytí oba. Část upekl, z druhé části uvařil polévku s čerstvě natrhaným medvědíím česnekem, tak silnou, že by postavila na nohy i mrtvolu, natož nemocného.

Možná právě libá vůně opékaného masa zašimrala Arlena pod nosem tak, že ho probudila z hlubokého spánku. Když konečně otevřel oči, Talan, sedící u ohniště, pocítil jistou úlevu. Rychle vstal, přešel k němu a snažil se nevnímat, jak se pokusil vystrašeně odtáhnout. Strach v modrých očích se nedal přehlédnout. Hrdý královský postoj zmizel v nenávratnu, zůstal vystrašený a nemocný kluk, který na něj zíral jako na děsivý přelud.

„Jen klid,“ vyloudil na tváři úsměv, kterými normálně v životě dost šetřil, a snažil se na něj mluvit klidně a bez emocí. Nechtěl ho zbytečně víc strašit.

Prostě se nedokázal vžít do jeho pocitů. Jak se asi musel cítit, vydaný napospas smrti, bez šance a bez jediné kapky naděje na přežití. Od prvního okamžiku, kdy se setkali, znal pravdu. Jak strašně musel trpět, když věděl, že jde na smrt? Kolik sil musel vynaložit, aby zůstal klidný a vyrovnaný, bez špetky strachu. Jeho vůle musela být neskutečná, ale v tento okamžik byla těžce nalomena. A vina ležela i na jeho bedrech, bohužel.

Znovu se pokusil o úsměv. „Lež klidně, máš horečku,“ pokračoval klidným hlasem a Arlen se na něj díval poněkud otupěle, jako by ani nevnímal, co říká. Opatrně se dotkl potem oroseného čela. Stále hořel, oči se leskly jako dvě tůně a rty, které včera líbal, popraskaly vysokou horečkou. Vyděšeně zamrkal, zřejmě mu konečně došlo, co se děje.

„Proč ještě žiju?“ vyrazil ze sebe tiše a Talan se zamračil. Trochu ho ta otázka podráždila. Copak ho netěšilo, že je naživu? Doopravdy si tak moc přeje zemřít? Svoje rozhodnutí mu nebude dlouho tajit, ale teď ho potřebuje dostat na nohy, což znamenalo dostat do něj jídlo a vodu. Což, jak hned zjistil, představovalo doslova nadlidský úkol srovnatelný s celodenním kácením stromů v lese.

„Posaď se, musíš něco sníst,“ přidřepł si k princí, aby mu pomohl, ale mladík se k němu vzdorovitě otočil zády. „Nechci. Nech mě být, nemám hlad.“

Talan si trochu zlostně odfrkl, vstal, ale v mžiku se vrátil zpět s miskou polévky. „Přestaň se chovat jako malý kluk, něco sníst musíš. Máš horečku, potřebuješ se najíst,“ zavrčel tiše, ale s Arlenem jeho hrdování ani nehnulo. Zřejmě mu už bylo úplně fuk, co se bude dít.

Co mu tak ještě horšího asi může udělat?

„No tak!“ Talanovi už docházela trpělivost. Přece tady nebude po zbytek dne klečet a přemlouvat princátka, aby se napapalo. Kleknul si k němu, jemně ho podebral pod rameny a téměř násilím ho donutil posadit se. Zezadu ho podepřel a Arlenova hlava mu spočinula na rameni. Horečka, únava a slabost mu nedovolila, aby se bránil, ale ten odbojný obličej nezmizel. Natáhl se, nabral dřevěnou lžící z misky trochu polévky, do které už předtím pečlivě natrhal malé kousky masa a dal ji princovi před ústa.

„Jez,“ zavelel a Arlen po něm švihl vzdorovitým pohledem. Pusy samozřejmě neotevřel, a tak chtě nechtě, musel sáhnout pro těžším kalibru.

„Jestli se nenajíš dobrovolně, budu to do tebe muset dostat násilím,“ zavrčel a cítil, jak se zachvěl. „A věř mi, to vážně nechci. Ale ta polévka ti pomůže, tak jez! Nic jiného ti nabídnout nemůžu.“

Mladík zvedl oči a podíval se na něj. V jeho pohledu se odrážely všechny emoce, které cítil. Vzdor, strach, možná i kapka nenávisti. Zřejmě k tomu chtěl říct své, ale jak se nadechoval, vrazil mu lžící s polévkou do pusy tak rychle, až se zakuckal. Ale spolkl ji, a nakonec, s poněkud znechuceným výrazem doprovázeným nelibými pohledy, snědl téměř celou porci.

Talan si mohl radostí mnout ruce, i když dostat do něj kus žvance bylo těžší než skolit kance. Jenže, ještě ho musel donutit vypít připravený odvar z bylinek.

„U všech bohů, já už nic nechci,“ zahučel Arlen ztrápeně, když viděl malý plechový hrnek a zhnuseně ohrnul svůj královský nosík.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kronika Andiru I.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.